

hos en Tyveaarig. Søvn, Appetit, Fordøjelse og Stofskifte fuldkommen normale. De skulde se en Afføring!“

I sin Nidkærhed udraabte Generalkonsulen det sidste Ord saa højt, at Folk forskrækket vendte sig om og stirrede. Men nu havde Jægermesteren ogsaa nok af ham og tog en hastig Afsked.

Han var paa Vej til sin Tante i Dronningens Tværgade for at hente Jytte. Han traf Tanten alene i Dagligstuen, hvad han ikke var saa glad ved, og hun paa sin Side ytrede just heller ikke nogen overvættets Glæde ved at se ham.

Hun sad i Sofaen med sit Strikketøj, som mere og mere havde afløst de Aviser, man tidligere gerne saae hende med. Hun kunde ikke tilgive sin Brodersøn Salget af Storeholt. Siden hendes Slægts gamle Gaard var kommen i fremmed Eje, følte hun det, som om hendes kæreste Tanker og lykkeligste Minder var bleven husvilde her i Verden.

Jægermesteren gav sig til at fortælle om sit Møde med Generalkonsulen og den sørgelige Aandsforfatning, han havde truffet ham i.

„Skønt jeg forsikrede ham, at jeg befandt mig overordenlig vel uden nogetsomhelst regulerende System for min Livsførelse, slap jeg ikke for en længere Præken. Jeg hører, at han ovenikøbet nu har solgt sin Forretning for helt at opofre sig for sin Kones Ideer. Det er baade til at le og græde over. At opgive et gammelt anset Handelshus for at blive Gaardmissionær for saadan noget Pjank! Hvor kan en dannet Mand dog gøre sig saa latterlig?“